కవితా కౌముది

వెన్నెల సంతకం

మధు పెమ్మరాజు

ఏకాంతంలో సందోహాన్ని నింపి
గుంపులో ఏకాకిని చేసే
జ్ఞాపకాల దారే వేరు
తీపి బాధల తీరే వేరు!!

పిండారబోసిన వెన్నెల్లో
లైబ్రరీ మెట్లపై
నువ్వు నేను అబద్ధపు నిశ్శబ్దం
ఏళ్ళుగా తిరిగిన చోటైనా
గాలి తెరల కొత్త అర్థాలు
చిరు చినుకుల పలకరింపులు
తీరం చేరిన పరిచయాలకి
లయగా, సాక్ష్యంగా కదలాడే ప్రకృతి
వెండి వాకిట, నిండు సందడి ఆ రాత్రి!

నీ ఆలోచనలు అత్తరు జల్లితే
చిరునవ్వులు సద్దు చేస్తే
కలత నిద్రల, పలవరింతల రాత్రులెన్నో
కలలోని సామీప్యం

వరమై, నిజమై అరుదైన ఆ క్షణం
వెన్నెల చల్లదనమో
గుబులు నింపిన వెచ్చందనమో
తెలిసీ తెలియని అసహాయత!
వెల్లువలా పొంగే భావాలు
ఆనవాళ్ళు లేని లోయల్లో
దారి తప్పినా, జారిపడినా
మలుపు చూసినా సమ్మతమే
మైకమో, పాశమో, ప్రణయమో
ఏ పేరు పెట్టినా,
ఎలా పిలిచినా పరవశమే
వెను తిరిగే ధ్యాస లేదు
రేపటి భ్రాంతి లేదు
ఆ క్షణం అలా మిగిలితే చాలు
వెన్నెల సంతకం
తీపి జ్ఞాపకం అయితే చాలు !!

★★★

జీవితమా

మాధవ తురుమెళ్ళ

ప్రతిమనిషినీ ఆశ్రయించుకుని,
రామునికి సీతలాగా అరణ్యవాసంలో చిక్కిపోయో -
నలునికి దమయంతిలాగా దుర్భరదారిద్ర్యంలో సడలిపోయో -
ధర్మరాజుకు ద్రౌపదిలాగా జ్యూతంలో ఓడిపోయో -
గౌతమునికి అహల్యలాగా రాతిగామారిపోయో,
సంప్రదాయాన్నొదలక
పత్నీవ్రతం పాటించే జీవితమా
నీ వెప్పుడూ-
నన్ను ఆశ్చర్యపరుస్తూనే ఉంటావు
చీకటివెలుగుల మధ్య
సంధ్యాకాలపు ఎర్రరంగుల్లో
దోబూచులాడుటుంటావు...

నిన్నుపొందిన ఒకడు
ఆనందంగా బ్రతుకు సాగించే ఉత్సాహంలో -
గొంతులో అమృతమని భ్రమపడి షాంపేను పోసుకుంటూంటే,
నీచే తిరస్కరించబడ్డ వేరొకడు
విషాదంగా బ్రతుకు తలుపుకు
ఆఖరుమాటు గొళ్లెం పెడదామన్నట్లు
గొంతులో విషం పోసుకుంటున్నాడు...
నీవు అనుగ్రహించిన ఒకడు
నిశిరాత్రి అనేక హంసతూలికా తల్పాలున్న భవంతిలో
ఏ మంచంపై పడుకుందామా
అని ఆలోచిస్తుంటే -
నీవు ఆగ్రహించిన వేరొకడు
చలిలో వణుకుతూ స్మశానంలో
కాలుతున్న ఏ చితిపక్కన నిద్రిద్దామా
అని మధనపడుతున్నాడు.!

నీవు పెట్టగా తిన్నది అరగక ఒకడు బాధపడుతూంటే
నీ తిరస్కారానికి లోనైన వేరొకడు తినడానికి
ఏం దొరుకుతుందా అని ఆరాటపడుతున్నాడు..

జీవితమా నీ వెప్పుడూ-
నన్ను ఆశ్చర్యపరుస్తూనే ఉంటావు
చీకటివెలుగుల మధ్య
సంధ్యాకాలపు ఎర్రరంగుల్లో
అర్థమవకుండా దోబూచులాడుతుంటావు...

***

నిన్న నేడు రేపు

ఆకుండి శైలజ

నిదురించిన నిన్నని పిలిచి
కదిలించకు నీ మదిని,
బెదిరించిన నేటిని తలచి
నిదురించకు మారదని,
ఉదయించే రేపును వలచి
మొదలెట్టిన వాడే మనిషి,
శ్రమజీవికి ఓటమి రాదు
శ్రమ శక్తికి పోటీ లేదు!
వెనుతిరగక వేసెయ్ అడుగు
వెన్నెల రాకుంటే అడుగు!!

***

అవ్యక్తమూర్తి

సన్యాసి

ఎవని చేదోయి నించి ఈ మహా సుందర జలపాతాలు
శైల శిఖరాగ్రాలనించి క్రింద చరియలపై జాలువారె ?
ఎవని వూహలు ఈ సప్త ద్వీప వసుంధరని సృజియించె ?
ఎవని అనంత జ్ఞానశక్తి సర్వ మానవాళికి
బుద్ధి నొసగినీ జగతి నడిపె ?
ఎవడు తన అజ్ఞాత శక్తిచే ఈ భువన బ్రహ్మాండమెల్ల త్రిప్పు ?
ఎవని వెలుగుచేనీ తారకా చంద్ర సూర్య సహిత
సర్వగోళములన్ని వెలిగి పోవు ?
ఏమాయచే మనకు శీతోష్ణ సుఖదు:ఖాదులెల్ల
స్వానుభవైక వేద్యమాయె ?
ఏ ఐంద్రజాలికుడు సస్యశ్యామలంబైన
పంటపొలాల, వనాలనెల్ల సృజియించి ఇచ్చె ?

ఏ మాయావి తన హస్తమ్మునూచి
ప్రళయ ఝంఝూమారుతమ్ము వీపె మనపై ?
ఎవని కృపచే ఉదయాస్తమాలలో
పూలవాసనలతో చల్లని పిల్ల వాయువులు వీచె ?
ఎవడు చిన్నారి పాపల బోసి నవ్వుల కారణంబు ?

వాడె వృద్ధుల పండు నొసబొమల వెనక దాగియున్న
ఆర్ధ్రతా పూరిత మమతల వృద్ధి జేయు.
ఎవడు సర్వ కర్మ కర్తృత్వముల కధినేత ?
వాడె సర్వఫలభోక్తృత్వముల దాత
ఎవడు పంచకోశాత్మక మానవాళిని సృజియించి
తోడుగా పాంచభౌతిక బ్రహ్మాండంబు కానుకగ నొసంగె ?
ఎవడనామయుండు వాగామగోచరుండు ?
ఎవడు సర్వజ్ఞుండు సర్వశక్తి సమన్వితుండు ?
సర్వేశ్వర నియుక్తుండు ? సర్వమును శాసించువాడు ?
నామరూపరహితమా మహా చైతన్య శక్తి
జీవ జగదీశ్వర త్రిపుటిగా భాసించు మూర్తి.
జనన,జీవన. మరణాల మూల కారణమ్ము తానె
వానినొక విగ్రహమ్ముగా మలిచి పూజింపజాల
పేరు, ఊరు లేనివాని పేరు పెట్టి పిలువజాల
వాని నశరీరు, గుడికట్టి బంధింపజాల
నేనె నా శరీర దేవళమ్ము వీడి,
ఆ అవ్యక్తమూర్తిలో కలిసిపోదు కలిసి
ఈ సుందర ప్రకృతినెల్ల తానుగా తలపోసి
తిలకించి తరియింతు నెపుడు.

***

ఒంటరులం కాలేం- కర్లపాలెం హనుమంతరావు

1

అనుకుంటాం కానీ ఎవరమూ

ఎప్పటికీ ఒంటరులం కాము

2

పూల మీద నడుస్తున్నా

పాదం కందకుండా కింద

అమ్మ అరచేయి అడ్డు పెడుతుంది

3

ఉట్టికెగిరేటప్పుడు

రెక్క తెగి- నువు పడకుండా

నాన్న నీడ పహరాగా నిలబడుంటుంది

4

తోబుట్టువులు

తోటి చేపలతో

బతుకు తొట్టె

ఈత కొలనుగా ఎప్పుడూ సందడే!

5

నీ రాలి పడే నవ్వులకు

ఒడి పట్టి వెంటబడే లోకమో!

6

కన్నీరైనా ఒంటరిగా వదలుతుందా!

చెక్కిలి తడి కాకుండా

చెలిమి హస్తం ఉండనే ఉంది

7

చీకటి చింతలో

అర్థభాగం

అద్దంముక్కలా

పక్కలోనే పక్కన

8

అమావాస్య నాటి

వెన్నెల ఊహలా

పిల్లల గోల

9

చావుతో అంతా ఐపోయిందనుకోడం

శుభం కార్డు పడితే

మరో ఆట లేదనుకోడం

10

అనుకుంటాం కానీ ఎవరమూ

ఎప్పటికీ ఒంటరులం కాము

కాలేం

★★★

సంక్రాంతి కాంత

ఉమాభారతి కోసూరి

సంపదలు అందించి
ఆనందాలు పండించ
బంతిపూల నవ్వులతో
ఏతెంచె సంక్రాంతి కాంత

మంచుపూల పల్లకి మీద
వెలుగులు విరజిమ్ముతూ
పుడమిని నిదుర లేపింది
అన్నులమిన్న సంక్రాంతి కాంత

ఆమె నడయాడే దారి పొడవునా
అమె కదలాడే వాడ వాడలా
అంబరమంటె సంబరాలు
పల్లె పండుగ సరాగాలు

వేకువ జాము వెలుగుల్లో
ముత్యాల ముగ్గులు వేసింది
గొబ్బెమ్మల వరుసలు పేర్చింది
చిన్నారులతో ఆడిపాడింది

పసుపు కుంకుమల తోడ
ముత్తైదువులతో చేరి
అల్లుళ్ళ ఆగమనాలకి
ఆహ్వానాలు పలికింది

గొబ్బిళ్ళ పై పూలుంచి
గౌరమ్మని సేవించి
వేడుకొనే కన్నెలను
మనసారా దీవించింది

నగవులతో కుశలమడిగి
చూపులతో సేదతీర్చి
సౌభాగ్యాల వరాలిచ్చి
సాగిపోయింది సంక్రాంతి కాంత

★★★

నాలుగు కాళ్ల గది

డా|| కె.గీత

నడిచే నాలుగు కాళ్ల గది నా చుట్టూ-
రాళ్లు మింగే సంధ్య సూర్యుణ్ణీ
చుక్క మీద పడని వెల్లువ వాననీ
వెనక్కి పారిపోయే చెట్ల వరుసల్నీ మార్చి మార్చి ప్రదర్శించేది
మండు వేసవి లోనూ చల్లని తెమ్మెర్లై చుట్టుకునేది
వణికించే చలిని దరిచేరనివ్వకుండా వెచ్చని కౌగిట్లో దాచుకునేది
ఈ గదిలో ఎన్నెన్ని జ్ఞాపకాలు!!
కేరింతలు, నవ్వులు, దు:ఖాలు, కోపతాపాలు....
కాలికింద ఎంత తుడిచినా పోని ధూళి కణాల్లా-
రివ్వు రివ్వున ఊర్లు చుట్టీ-
వాగులు దాటీ-
కొండలు కోనలు పయనించి
బహుదూరం- ఇట్టే దగ్గర చేసే
నా నాలుగు కాళ్ల గది చక్రం ముందు కూర్చుంటే
ప్రపంచాన్ని నడిపే చుక్కాని చేతికందిన గర్వాతిశయం
పసిపాపని హత్తుకున్నట్లు ప్రేమానురాగం
రోడ్డు మీద పరుగెత్తే రెక్కల్లేని తూనీగ-
ఎందరినైనా సునాయాసంగా మోసుకెళ్లే బంపర్ ఫైబర్ రథం
చిన్న గీత పడినా మనసు మీద పెద్ద మచ్చే-
కాస్త బురదంటినా స్నానించాలని శ్రద్ధే-
మనసు గోడల్ని తడిమి మురిపెంగా చూసుకున్న నా గది
రేపెవరిదో!?
కారు అమ్మాలంటే జ్ఞాపకాల్ని అమ్ముతున్న బాధ-
నడిచే నాలుగు కాళ్లతో ముడి పడి ఉన్న అన్ని బంధాల్ని వేలం
వేస్తున్న దు:ఖం-
రూల్సు, ఫైన్ ల చిరు ముల్లులు
పెట్రోలు, సర్వీసింగుల వేల వడ్డింపులు లేవిక
విసుగెత్తే ట్రాఫిక్ జాం, సెకండ్ గేర్లు లేవిక
అయినా పాపం- యంత్రం కదా-
మనసు లేని మనిషికైనా దాస్యం చేస్తుంది
నన్ను వదిలిపెట్టొద్దని ప్రాధేయ పడలేదు-
ఛీ కొట్టినా, చటుక్కున అమ్మి పారేసినా కిక్కురు మనదు-
గాయ పడదు- గాయ పర్చదు-
ఎటు తిప్పితే అటు తిరిగే వట్టి యంత్రం కదా!
నేను గదిని దూరం చేసుకున్నా
బరువుగా నా గుండెలో పరుగులెడుతూనే వుందెందుకో
ఇప్పుడు నాలుగు కాళ్ల గది నా లోనే వుంది

★★★

వీక్షణం నాల్గవ సమావేశంలో చదివిన కవిత

వద్దే వద్దు

డా. నారాయణ గరిమెళ్ళ

కొని మరీ తెచ్చాక
ఏ మారుమూలో
అణకువగా పడి ఉంటుందంటే
ఎవరు మాత్రం దానిని నమ్మేది?

బుసలు కొట్టి కాటేసే బుల్లెట్లని
లోలోపలె లోడు చేసి పెట్టేసుకుని,
అటెన్షన్ లో ఉండాలని ఉవ్విళ్ళూరే,
తన ఉనికిని పదేపదే బయటపెట్టుకోవాలని తపించే
దానిని
'అహింసా మూర్తనో,
కారుణ్య మాతనో' కీర్తిస్తూ దండకాలు చదివితే మాత్రం
ఎవరు నమ్ముతారు?

తుపాకీ ఎప్పుడూ తుపాకీయే---.
తుత్తునియలు చేయాలనే అనుకుంటుంది
ఛిద్రాన్నీ, విచ్ఛిన్నాన్నీ సాకారం చేసుకుని
స్మశానాలకు కొత్త బాటలు వెయ్యాలనే అనుకుంటుంది

ప్రతి సమస్యకు పరిష్కారాన్ని ,
పేలడంలోనే కనుగోవాలనుకుంటుంది
ప్రతీ పైత్యపు మనోవికారాన్ని,
బుల్లెట్లు కురిపించి మాత్రమే తీర్చుకోవాలనుకుంటుంది.

శతాబ్దాలుగా,
పేలిన ప్రతి సారీ
పొట్టన పెట్టుకుంటూనే ఉంది.

తరగతి గదుల్లోనైనా
సినిమా-హాలు లోనైనా
పదిమందీ గుమిగూడే ప్రాంగణమేదైనా
దాని కంటికి ఆకలి తీర్చుకునే వేదికలాగే కనిపిస్తుంది
ఎప్పుడైనా ఎక్కడైనా----.
తుపాకీ తనను తానొక సాధుజంతువని ఎప్పుడూ
నిరూపించుకోలేదు.
కొన్నందుకు ఉన్నందుకూ ------
నిర్లక్ష్యంగా, కిరాతకంగా కసితీరా పేలింది.
చనిపోయిన ఇళ్ళల్లో
ఒక క్రిస్మస్ కే
అనేక క్రిస్మస్ ల పాటు కోలుకోలేని విషాదాలను
బహుమతులుగా ఇచ్చింది.

ఆ తుపాకీ వద్దు
మదిలో, గదిలో, మార్కెట్లలో ఎక్కడా కూడా---.
ప్రాణం మనగలగాలనుకునేంత కాలం
తుపాకీ వద్దు---.వద్దే వద్దు.

★★★

రసరేఖలు

శ్రీధర్ బచ్చోటి

నేల స్తంభించె హేమంత కాలమందు
చలికి గడ్డ కట్టెను జంతుజాలమెల్ల
స్థాణువైపోయె మనల చైతన్యమెల్ల
ఎదురు చూతుము వెచ్చని ఋతువు కొరకు

హిమము రాశులు రాశులై యిలను నిండె
శీతలమ్మయ్యెనెల్లెడ చెట్టు చేమ
శీతలమ్మయ్యెనెల్లరి చిత్తములును
ఎదురు చూతుము వెచ్చని ఋతువు కొరకు

చల్లదనమది కదలి యెచ్చటికొ చనును
కరిగి హిమరాశులెచటికో తరలిపోవు
అలరు బాలలు మేల్కొని యావులించు
కనులు తెరచి తుమ్మెదలు రెక్కలు విదల్చు

కదలిపోవునెటకొ చలికాలమెపుడు
వచ్చు వెన్నంటి వెచ్చని వాయువెపుడు
మనసు నిస్తేజమౌ రోజు మరలిపోవు
ఎదురు చూచిన రోజు తానెదురు వచ్చు

కష్టములు కలతలు సాగు గతము వైపు
సుఖము సంతోషములకిల చోటొసంగు
రాత్రి యెల్లను చీకటి రాజ్యమేలు
వేవెలుంగులు కన్పట్టు వేకువందు

COMMENTS